

Den danske Stjerne

NR. 4
APRIL 1958
107. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4

APRIL 1958

107. årg.

Indhold:

Omslagsbilledet:

Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, med Tabernaklet og Mågemonumentet. (Se artiklen side 108).

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til **Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,** Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Er der en udodelig sjæl? Er der en opstandelse? Vil jeg kunne tale med min fader og min moder i opstandelsen? Vil vi kende hinanden på den anden side af sloret? På grund af splid mellem folkets teologiske lærere er mange i tvivl om disse spørgsmål.

Nogle af disse lærere nærer endog tvivl om, hvor meget man kan tillade sig at tro på Bibelen, skont Det nye Testamente aldrig ville være blevet skrevet, hvis Kristus ikke var opstanden. Lad os lige se, hvad de fire evangelister lærer os om dette emne.

Alle fire evangelister fortæller os, at Kristus var guddommelig, og det var på grund af hans guddommelighed, at han havde magt over døden.

Her er hvad Mattæus siger: »Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham. Se, nu har jeg sagt jer det«. (Matt. 28:5—7).

Markus fortæller os: »Siden viste han sig for de elleve, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhjertethed, fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham opstanden«. (Mark. 16:14).

Lukas gor sig umage med at lade os forstå, at der virkelig foregik en opstandelse: »Men han sagde til dem: Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter? Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kod og ben, som I ser, jeg har. (Og da han havde sagt dette, viste han dem sine hænder og fødder)«. (Luk. 24:38—40).

Og i Johannes læser vi, at Kristus bebrejder Tomas, fordi han var vantro, da han viste sig for ham. »Derefter siger han til Tomas: Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende! Tomas svarede og sagde til ham: Min Herre og min Gud! Jesus siger til ham: Fordi du har set mig, tror du; salige er de, som ikke har set og dog tror«. (Johs. 20:27—29).

Derefter fortæller Paulus os, at Kristus blev set af mere end 500 folk på een gang, og så kommer han frem med den erklæring, at igennem Kristus vil hver eneste af os blive oprejst fra de døde. »Men er Kristus ikke opstået, så er vort budskab jo tomt, og jeres tro også tom. Så kommer vi også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han opvakte Kristus, hvem han ikke har opvakt, såfremt døde i virkeligheden ikke opstår. Thi hvis dode ikke opstår, så er Kristus heller ikke opstået. Og hvis Kristus ikke er opstået, så er jeres tro forgæves; så er I endnu stadig i jeres synder; så er altså også de, der er hensovet i Kristus, gået fortabt. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker. Men nu *er* Kristus opstået fra de dode som en førstegrøde af de hensovede. Thi fordi døden er kommet

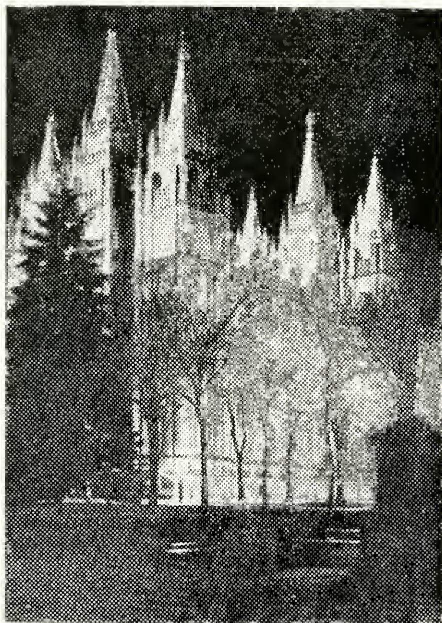
ved et menneske, er også de dodes opstandelse kommet ved et menneske. Thi ligesom alle dor i Adam, således skal også alle levendegores i Kristus«. (1. Kor. 15:14—22).

Mattæus, Markus, Lukas, Johannes og Paulus vidner til verden, at der er en opstandelse, ikke alene for Kristus, men for alle, og ved at efterleve hans bud kan vi opnå ophojelse.

Holger P. Petersen, missionspræsident.

MORMONISMENS Saga

Af *Doyle L. Green.*

Dette er en amerikansk epoke.

Dette er historien om mænd og om et folk, som, trods fordom og forfolgelse, og medens de led under utrolig modstand og utallige vanskeligheder, indforte en ny livsfilosofi, genoprettede Kirken, drog jorden rundt og forkyndte evangeliet, omspændte et kontinent for at finde fred, og skabte et blomstrende rige ud af en bjergrig og øde orken, som ingen andre ville have.

Dette er historien om mod, om tro, om håb, om inspiration.

Dette er mormonismens saga!

En uadskillelig del af Amerikas historie, historien om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, tog sin begyndelse i den første tredjedel af det 19. århundrede i de nordøstlige stater.

Da Joseph Smith, hovedpersonen i dramaet, blev født i Vermont i 1805, var De Forenede Stater endnu i deres barndom. Præsident George Washington var død kun seks år tidligere. Thomas Jefferson virkede, i sin anden periode, som landets tredie præsident.

Det var tider med hurtig vækst og udviden af grænser. I de tyve år, der fulgte efter århundredets begyndelse, steg landets befolkning fra seks millioner til over ni en halv million. Tidligt i dette århundrede blev territoriet Louisiana købt af Napoleon Bonaparte, og dette fordoblede landet og forøgede i høj grad dets økonomiske hjælpemidler.

Den første tredjedel af århundredet så elleve flyvefærdige stater føjet til de oprindelige tretten kolonier, og udstrakte derved grænserne for den nye nation til den anden side Mississippifloden.

I mellemtiden krævede mange reform-bevægelser megen opmærksomhed, og slaveriet, afholdenhed, kvinderettigheder og statsunderstøttede skoler blev diskuteret vidt og bredt. Nye opfindelser, fordeling af jorden, handelen med udlandet, tarifferne og Monroe-doktrinen optog folks sind.

Det var skæbnesvangre år i Amerikas historie.

I 1820 skete en begivenhed i det vestlige New York, som, skønt den ofte overses af historikerne, dog havde en uberegnelig virkning på den nye nations historie.

Den unge Joseph Smith, der nu gik i sit femtende år, levede i det vestlige New York, idet hans familie var flyttet fra Vermont fire år tidligere.

Bølgerne gik højt inden for religionen. Præster af forskellige trosbekendelser drev vækkelsespropaganda. Medlemmerne af familien Smith ønskede at blive medlemmer af den sande kirke, men hvilken af de mange var sand? Nogle favoriserede den ene sekt, nogle en anden. Joseph Smith var forvirret. Hvorledes kunne en fjorten år gammel dreng vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til?

En smuk morgen i det tidlige forår gik Joseph ud i en lund af træer nær ved sit hjem for at udøse sin sjæl til det eneste Væsen, han vidste kunne vejlede ham - hans himmelske Fader, idet han handlede efter det råd, der gives i første kapitel, femte vers i Jakobs brev:

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver

alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet«.

Joseph vendte tilbage til sit hjem med fred i sindet. Hans bøn var blevet besvaret. Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus havde vist sig og fortalt ham, at han ikke skulle slutte sig til nogen af kirkerne, og havde åbenbaret, at evangeliets fylde engang i fremtiden skulle blive kendt for ham.

De ord, som Herren havde talt til en fjortenårs dreng, blev modtaget med megen ophidselse, men meget lidt tolerance af folk i det vestlige New York. Et lille under! Sådan noget var uhørt. Gud havde ikke åbenbaret sig for verden i mange generationer, ja, i mange århundreder. Man troede populært, at himlen var lukket.

Men på dem, der kendte den unge mand godt, gjorde det indtryk. Joseph var ærlig og oprigtig, from og intelligent. Han havde oprigtigt søgt Guds Kirke. Det store antal kristne sekter og den store forskellighed i deres lærdomme viste den forvirring, som eksisterede i den religiøse verden. Hvor var sandheden? Var det ulogisk at tro, at en kærlig Fader, som havde vejledet sine børn ned gennem uddelingerne, igen ville tale til mennesket?

Fire år gik, og nyhederne om flere bemærkelsesværdige begivenheder spredtes. Den unge Joseph var blevet besøgt af et andet himmelsk væsen, som kaldte sig Moroni og fortalte, at Gud havde et vigtigt arbejde for ham at udføre. Gemt i en nærliggende

høj var nogle guldplader, som indeholdt fylden af det evige evangelium. Det skulle være hans strålende privilegium at oversætte tegnene på pladerne og være et instrument i Guds hænder til at gengive evangeliet.

Da Joseph gik til højen, der hed Cumorah, således som Moroni havde instrueret ham, fandt han pladerne i en stenkiste, beskyttet fra århundredernes elementer af et rundt stenlåg, der dækkede dem.

Da Joseph prøvede på at fjerne skatten, fik han af sendebudet at vide, at tiden endnu ikke var kommet, men at han måtte vende tilbage hvert år i fire år for at få instruktioner og for at lære »hvorledes og på hvad måde hans (Guds) rige skulle styres i de sidste dage«.

Da perioden med træning og forberedelse var forbi, blev optegnelserne overgivet i Josephs hænder med en stærk advarsel om at vogte dem nidkært og ikke vise dem til nogen, for at de ikke skulle blive taget fra ham.

Fra dette øjeblik og lige til hans død var Josephs liv et liv i uro og forfølgelse. Hundrede år senere kunne han måske have fået lov til at fortsætte sit værk i fred. Hundrede og halvtres år tidligere ville han måske være blevet hængt for hekseri. Det var en mellemtids-periode i Amerika. Grænser flyttedes vestpå, religiøs tolerance voksede, mange folk søgte efter sandheden. Herren havde beregnet tidspunktet for begivenheden godt.

Til trods for den vidtstrakte skepsis, der eksisterede angående Josephs oplevelser, fik han hurtigt nogle venner. En af dem var en ung skolelærer ved navn Oliver Cowdery. Den 7. april 1829 begyndte arbejdet for alvor med oversættelsen af pladerne, idet Joseph tydede tegnene og dikterede til Oliver, som nedskrev ordene i hånden.

Og således kom den bemærkelsesværdige historie på pladerne for dagens lys - en beretning om de amerikanske indianeres forfædre og Guds handlemåde med dem - en beretning om tre forskellige folks udvandring til Amerika, begyndende med tiden for Babelstårnet. Beretningen endte omkring år 421, da pladerne blev skjult i højen. Her var en pendant til Bibelen, en bog, der vidnede om Herren og vor Frelser Jesus Kristus! I den blev evangeliets plan fremstillet enkelt og klart.

Hver gang et spørgsmål rejste sig, medens de oversatte, spurgte de to unge mænd Herren til råds og modtog på den måde megen vejledning. Mange skriftsteder forkyndte f. eks., at dåb er nødvendig til frelse. Det vidste de også fra Bibelen, og dog var ingen af dem blevet døbt. Da de spurgte Herren, fik de at vide, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed, for at prædike evangeliet eller forrette dets ordinancer.

Et himmelsk sendebud gav dem den nødvendige myndighed fra Gud og instruerede dem om at døbe hinanden. Yderligere nøgler blev modtaget, efterhånden som de var nødvendige til værkets fremgang.

I mellemtiden fortsattes oversættelsen, og i løbet af tre måne-

der var det kolossale arbejde færdigt. Den første udgave, kaldet *The Book of Mormon* (Mormons Bog), kom fra trykkeriet tidligt i foråret 1830.

Det var en lykkelig dag, da Joseph fik at vide, at andre ville få lov til at se og røre ved guldpladerne og bære vidne om dem. Elleve mænd fik denne lejlighed og gav skriftligt deres vidnesbyrd til verden.

Tiden var nu kommet, da Kirken kunne organiseres. Som følge heraf blev dette foretaget den 6. april 1830 af seks personer i Peter Whitmers hjem i Fayette, New York. Den følgende søndag holdtes den første offentlige tale, og indhøstningen af sjæle var begyndt.

Beretningen om evangeliets gengivelse og genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke, missionærernes vidnesbyrd og oprigtighed, Mormons Bogs budskab og den forfriskende sandfærdighed i Guds åbenbarede ord vakte interesse hos et voksende antal mennesker. Og selv om den blotte omtale af denne nye Kirke fik mangt et skeptisk øjenbryn til at løfte sig, var der dog stadig nogle ærlige, søgende sjæle, der blev fanget i evangeliets net. En fra en by, to fra en familie, kom de for at bede om at blive døbt. Overalt i staterne, i Canada, og senere i England og over hele verden fortsatte missionærarbejdet.

Mange af dem, der blev optaget i Guds rige, fik samtidig et stærkt ønske om at slutte sig til Kirkens samfund. Så de forlod deres hjem og søgte hen til Profeten og hans folk.

Efterhånden som den lille Kirke voksede, voksede også modstanden imod den, og hovedcentret flyttedes fra New York til Ohio, derefter tværs over Mississippi-floden til de fjerne vestlige grænser af De Forenede Stater - Jackson County, Missouri. Her ved grænsen, tænkte lederne af den nye bevægelse, ville der være et ideelt samlingssted for medlemmerne af Kirken. Her ville de købe land, bygge huse og opbygge en by.

Men således skulle det ikke være. Nybyggerne og de gamle beboere havde meget lidt tilfælles. Missouris økonomi var, ligesom i Syden, bygget på slaveriet. Undertrykkelsen af noget menneskeligt væsen var direkte i modstrid med den grundlæggende tro hos mormonerne om frihed for alle mennesker. »Mennesket er til for at nyde glæde«, lærte deres Profet dem.

I så mange menneskers ankomst til staten, og særligt i et bestemt amt, så de gamle indbyggere en næsten sikker forstyrrelse i den politiske magtbalance. Tilmed var de nyankomnes tro og læresætninger så mærkelige og afvigende at det vakte stor bekymring. Mormonerne havde den dristighed at forkynde, at Gud, et kærligt væsen med legeme, legemsdele og lidenskaber, og hvis gerning og herlighed det er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, virkelig havde talt igen til mennesket, gengivet evangeliet i dets fylde og genoprettet sin Kirke efter det mønster på organisation, som Jesus havde opstillet, da han var på jorden. De troede, at Guddommen bestod af tre adskil-

Nauvoo – Den Skønne

te og forskellige personligheder. Menneskene, alle mennesker, var efter deres lærdomme virkeligt og bogstaveligt sønner og døtre af Gud, i hvis billede de var skabt.

Sådanne nye og høje begreber om Gud og mennesket var fuldstændig uortodokse og langt over menneskers fatteevne, og de så på lærdommene som ikke langt fra kætteri.

Misforståelse, mistro og fordom kom til udbrud som voldsomheder. Henvendelser til guvernøren og retten var uden resultat. Forsøg på at bosætte sig i fred i andre amter lykkedes ikke. Til slut forlod mormonerne Missouri efter en »udryddelses«-ordre fra guvernøren.

I Illinois fandt den plagede Kirke for en kort periode asyl. Ovenfor Des Moines faldene, hvor den mægtige Mississippi-flod svinger mod vest, købte Joseph Smith i 1839 til sit folk nogle hundrede acres jord, faktisk et vildnis, den gang benævnt Commerce. Folket forandrede navnet til *Nauvoo,* der betyder »Den skønne«, og begyndte igen på at anlægge og bygge huse, kirkebygninger og skoler.

I begyndelsen af 1843 var befolkningen i »De helliges by« mellem tolv og seksten tusind. En regering blev dannet, et frihedsbrev var blevet udstedt. Væksten fortsatte, indtil Nauvoo blev den største by i Illinois. Besøgende priste kommunens skønhed og indbyggernes dygtighed og ædruelighed. Arbejdet med bygningen af et smukt tempel, hvor hellige ordinancer, som f. eks. vielser, skulle udføres, skred fremad. Ægteskabet var, efter den genoprettede Kirkes forskrifter, ordineret af Gud, og ville, hvis det blev udført på rette måde af mænd, der havde myndighed, vare gennem evighederne. »Til døden skiller jer« skulle ikke findes ved de sidste dages helliges bryllupsceremonier.

I deres templer ville de også udføre stedfortrædende arbejde for deres døde forfædre, som måske ikke havde haft lejlighed til at høre sandheden, medens de var på jorden, og viste derved deres tro på, at Gud ikke anser personer, men at alle mennesker i alle tidsaldre vil få en chance for ophøjelse i det tilkommende liv.

Men de samme problemer, som havde plaget Kirken andre steder, begyndte i Nauvoo. Politiske divergenser tillige med voksende tegn på intolerance og for-

følgelse overbeviste hurtigt Profeten om, at de tidligere tragedier ville blive gentaget.

Den 20. februar 1844 skrev han i sin dagbog: »Jeg instruerede de Tolv Apostle om at udsende en delegation og undersøge lokaliteterne i Californien og Oregon og opspore et godt sted, hvor vi kan flytte hen, når templet er færdigt, og hvor vi kan bygge en by i løbet af en dag og få vor egen regering, komme op i bjergene, hvor djævelen ikke kan grave os ud, og leve i et sundt klima, hvor vi kan leve som gamle, således som vi har lyst til«. Mod øst kunne han ikke se andet end uheldsvangre skyer og mørke, men han sagde mange gange, at der var »lys mod vest«.

Fjendskabet og modstanden mod Kirken udviklede sig imidlertid så hurtigt, at spejdergruppen aldrig blev sendt afsted. Medens stormen blæste med voksende voldsomhed over Nauvoo, drog Joseph Smith og hans broder Hyrum over Mississippi-floden til Iowa og sikkerheden. Men udlændigheden varede ikke længe, thi Joseph blev af mange indtrængende opfordret til at vende tilbage, overgive sig og stå ansigt til ansigt med arrestation og den retssag med beskyldning om forræderi, der var blevet rejst imod ham.

Joseph var ikke bange for retssagen. Seksogfyrre gange tidligere havde han været arresteret under falske anklager, men var aldrig blevet overbevist på et eneste punkt. På en eller anden måde vidste han imidlertid nu, at han, til trods for et løfte om officiel beskyttelse, ikke ville undslippe raseriet fra den pøbelhob, der syntes at tro, at Joseph Smiths død ville betyde afslutningen på Mormonkirken.

»Hvis mit liv ikke er af nogen værdi for mine venner«, sagde han til sine ledsagere, »er det heller ikke noget værd for mig«. De krydsede igen floden og vendte tilbage til Carthage, hvor guvernøren - og en blodtørstig pøbelhob - ventede. Da de nærmede sig byen, sagde Josef:

»Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er uplettet for Gud og alle mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal siges om mig: Han blev myrdet med koldt blod«. Dette var den 24. juni 1844. Tre dage senere brød pøbelhoben ind i Carthage fængslet, hvor Joseph og hans fæller var blevet anbragt af sikkerhedsgrunde, og myrdede brutalt ham og hans broder. Joseph Smith, den amerikanske Profet, havde beseglet sit vidnesbyrd med sit blod.

De, som troede, at Josephs død ville bringe afslutningen på den Kirke, der var grundlagt gennem ham, blev sørgelig skuffet. Selv om der var mange tunge hjerter, var der ingen panik i Nauvoo efter martyrdøden. »Vær rolig og vid, at Herren er Gud« var de ord, der ledede folket. De Tolv Apostles Råd, med Brigham Young som præsident, påtog sig ledelsen. Kirkens organisation og funktion fortsatte næsten uden afbrydelse. Herren havde beredt alting godt for Profetens død.

Heller ikke bragte Josephs død forfølgelsen til ophør. Fordomme vedblev at forhærde folks

hjerter. Nauvoos frihedsbrev blev sat ud af kraft. Illinois forlangte, at mormonerne skulle forlade staten.

Hvad kunne de gøre? Hvor kunne de vende sig hen? Opgive deres religion kunne de ikke! Den betød mere for dem end deres hjem eller endog livet selv. Fornægte deres vidnesbyrd? Umuligt! Hvorledes kunne de fornægte, hvad de vidste var sandt?

Der var kun eet svar. De ville følge deres myrdede Profets plan. De ville drage mod vest til Klippebjergene! Der kunne de bygge hjem, som ikke ville blive stukket i brand, templer som de ikke ville være nødt til at forlade. Der kunne de dyrke Gud som de ville!

Den højtærede Thomas Drew, guvernør i Arkansas, skrev i et brev til Kirkens ledere:

»Jeg...... er af hjertet enig med Dem i den foreslåede plan om emigration......, idet De derved sætter Deres samfund uden for stridens rækkevidde, indtil De til sidst får tid og lejlighed til at bevise Deres system i praksis og til at udvikle dets tilsyneladende store fordele til at forbedre den menneskelige races betingelser og til at forøge den borgerlige og religiøse friheds velsignelser...... Skulle de sidste dages hellige emigrere til Oregon, vil de bringe med sig filantropers gode vilje og alle menneskehedens venners velsignelser. Hvis de tager fejl, vil deres fejl blive formindsket ved mange indrømmelser, og hvis de har ret, vil emigrationen skabe en lejlighed til at gøre hele den civiliserede verden bekendt med den i rette tid«.

Seks måneder bad de om. Blot tid til at disponere over deres ejendele, tid til at bygge vogne og købe heste og okser til at trække dem, tid til at samle et forråd af varer til deres rejse femten hundrede miles over sletter og prærier.

Femten hundrede miles til bjergenes dale. De ville lægge et halvt kontinent mellem sig selv og deres forfølgere! Deres vej ville føre dem fem hundrede miles gennem det sparsomt beboede Iowa territorium, derefter over Missouri-floden ind i omahaernes, siouxernes og uternes land - tusind sporløse miles på den anden side civilisationens grænser.

Seks måneder syntes ikke lang tid at bede om. Men pøbelhobene var utålmodige, og modstanden voksede. Samtidig gik der det rygte, at forbundsregeringen måske ville blande sig i det og forpurre deres planer. Ikke at rejse kunne betyde ødelæggelse. Dette måtte de ikke lade ske. Kirken måtte beskyttes mod at lide samme skæbne som sin Profet. Butikker og smedier arbejdede omkap med tiden.

Det var midt om vinteren, den 4. februar 1846, koldt og blæsende, da den første gruppe landflygtige sagde farvel til deres hjem og krydsede floden for at stå ansigt til ansigt med elementerne og de vilde.

Snart foregik færgeoverfarten dag og nat. Den femtende var den milebrede Mississippi frosset så meget, at et stort kompagni kunne krydse over isen. Omkring

slutningen af april havde de fleste mormoner forladt byen.

Forestil Dem de problemer, det medforer at flytte en hel by ud i ødemarken. De fleste af disse folk var ikke vant til grænselandenes hårde liv. Deres forfolgere ventede, at de ville omkomme på sletterne.

Fordi de var nodsaget til at rejse så hurtigt, var mange af dem dårligt forberedt til en sådan rejse. Den forste nat, da kompagniet slog lejr ved Sugar Creek, mindre end 10 miles fra deres komfortable huse, blev der fodt ni born i vognene eller i primitive hytter, som de havde rejst for at yde nogen beskyttelse mod kulden og stormen.

Men lejren blev snart organiseret; ansigterne vendte sig mod vest, og hver dag kom de lidt længere frem gennem vinterens dybe sne og forårets regn og mudder. De frosne oren, de frostbidte tæer og rejsens utallige prover var ubetydelige sammenlignet med den forfolgelse, de havde lagt bag sig. Om aftenen kunne de hellige, efter en slidsom dag, skrabe sneen væk og danse folkedanse, indtil den ugæstfri prærie genlod af lyden af deres hornorkester, deres klappende hænder og stampende fodder.

»Plant, så andre kan hoste!« blev slagordet. Da foråret blev til sommer, var hundreder af acres land langs vejen plojet og tilsået af de forste kompagnier af den endelose række af landflygtige. De efterfolgende kompagnier rensede markerne, og når kornet var modent, var der stadig andre, der kunne hoste.

I mellemtiden var De Forenede Stater blevet indviklet i en

krig med Mexico. Den 26. juni red der tre dragoner soldater ind i Mt. Pisgah lejren, medbringende »Et cirkulære til mormonerne«, der bad dem levere fem hundrede frivillige, som kunne slutte sig til hæren og marchere til Californien.

Kirkens ledere havde søgt om hjælp hos regeringen, og skønt dette var langt fra at være den form for hjælp, de ville have valgt, så Brigham Young dog i dette en tilnærmelse til fred og en chance for at vise folket i De Forenede Stater, at mormonerne var loyale mod Amerika. Skønt Brigham Young vidste, at opfyldelsen af dette krav ville lægge nye byrder på et allerede hårdt prøvet folk, og mange familier derefter måtte kæmpe mod sletterne uden hjælp fra fædre og voksne sønner, opmuntrede han dog mændene til at melde sig, og kompagniet på fem hundrede mand blev rejst.

Historien om Mormon-Bataillonens march gennem Kansas og de uudforskede områder af det, der nu er New Mexico, Arizona og Californien, en march, der siges at være den længste infanteri-march i historien, er en spændende beretning. Mændene samledes til sidst igen med deres familier i bjergenes dale.

I efteråret 1846 var omkring 15.000 mennesker med 3000 vogne, 30.000 stykker kvæg, store flokke af får og mange heste og okser blevet flyttet til Missourifloden. Her besluttede de, at de ville tilbringe de kolde måneder, og de gav sig til at lave deres vinter-kvarter så behageligt som muligt. Tidligt i januar var omkring tusind huse, mange af dem ikke meget andet end jordhytter, blevet bygget.

Det var en hård vinter. Dårlig ernæring, utilstrækkeligt med klæder og læ, og et udbrud af »sorte kopper«, alt dette i forening bidrog til at slå dem ned. Et vidne om dette er en velbevaret kirkegård på højene oven for Florence, Nebraska, hvor seks hundrede af dem blev stedet til hvile.

Foråret kom endelig, og »Israels lejr« vendte sig igen mod vest med en fortrop anført af Brigham Young og de Tolv Apostle til at finde vej.

Det var sidst i juli, da disse pionerer kom ind i dalen ved den store Saltsø, og Brigham Young erklærede, at dette var det udvalgte sted, hvor de skulle bosætte sig. Jim Bridgers tvivl om, at der kunne dyrkes korn i den store dal, kuede ikke den frygtløse leder. Bønner fra nogle af folkene om at fortsætte til Californien havde ingen virkning.

Fra Ensign Peak, hvorfra en lille gruppe mænd så ud over dalen den 26. juli, erklærede Brigham Young:

»Brødre, organisér nu jeres opdagelses-grupper, så I kan være sikre for indianerne; drag afsted og udforsk landet, hvor I vil, og I vil hver gang komme tilbage og sige, at dette er det rigtige sted«.

Han sagde senere, at han »i templet i Nauvoo havde vidst, at vi kunne dyrke korn her«, at han så dalen i et syn et år eller mere, før han drog ind i den.

»I Josephs dage«, skrev han, »har vi siddet mange timer og talt

om selve dette land...... Jeg ønsker ikke, at mennesker skal forstå, at jeg havde noget at gøre med, at vi flyttede hertil; det var den Almægtiges forsyn, det var Guds kraft...... Jeg kunne aldrig have udtænkt en sådan plan«.

I løbet af nogle timer, efter at fortroppen havde nået dalen, havde de udvalgt et stykke land og var begyndt at forarbejde det til høsten. Da jorden viste sig at være så tør og hård, at den ikke var til at arbejde i, opdæmmede de en af floderne, der strømmede ned fra bjergene og overrislede den udtørrede jord - begyndelsen til den moderne overrisling i Nordamerika.

I sandhed, de havde ingen tid at spilde. Det var allerede forfærdelig sent på sæsonen, og Jim Bridger havde advaret dem om den tidlige frost i bjergene. Såningen blev fremskyndet, og i løbet af få dage var et antal acres blevet tilsået.

Da vinteren kom, havde emigranterne forøget befolkningen i dalen med omkring 2100 mennesker. I mellemtiden var skoler blevet oprettet, byen var blevet udstukket, marker og haver var blevet forsynet med gærder af pæle fra bjergene, en grund til et tempel var blevet udvalgt, et ti acres stort fort af tunge pæle og soltørrede mursten var blevet opført, og mange huse af bjælker og mursten var blevet bygget. Brigham Young og to kompagnier mænd var rejst tilbage til Winter Quarters for at føre flere folk til dalen det følgende år. Der var ingen plads for den dovne blandt mormonerne.

Rødder af sego-liljen, som er blevet Utahs nationalblomst, sammen med tidsler og andet ukrudt, hjalp med til den sparsomme kost. Hvede, majs og kartofler måtte spares til såning og lægning.

Om foråret var fem-seks tusind acres jord blevet tilberedt og tilsået. Juni gav løfte om en god høst, men netop da kornet var begyndt at modnes, styrtede hære af hærgende græshopper, halvt kravlende, halvt hoppende ødelæggelses-dæmoner, sig over de yppige marker. Uforfærdet kæmpede nybyggerne, hvis selve eksistens afhang af disse få acres med afgrøde, med alle de midler, de kunne finde på - med stave, skovle og koste, med grøfter, med ild, med vand. Stadig kom de, »flyvende ned som en flod af snavset vand fra bjergsiden«. Pionererne var hjælpeløse og kunne ikke standse dem.

Men disse trofaste folk, som havde krydset et kontinent for at finde religiøs frihed, var ikke forladt i deres nød. Til deres hjælp kom store flokke af kredsende, skrigende måger, som angreb horderne af den sorte død med glubende appetit. Dette fortsatte dag efter dag, indtil der næppe var en græshoppe at finde i dalen.

I dag er mågen Utahs nationalfugl. På Tempelpladsen i Salt Lake City findes et stateligt monument med to måger på toppen, rejst til ære for »Guds barmhjertighed mod mormon-pionererne«.

Brigham Young førte 2500 flere til dalen det efterår, og kolonisations-arbejdet fortsatte. I 1850 anslog man befolkningen i landet til 15.000, i 1856 til over 76.000. Omkring 85.000 emigranter fore-

tog rejsen mellem 1847 og til jernbanen kom i 1869. Mange af disse vandrede hele strækningen, trækkende eller skubbende håndkærrer. Mange efterlod børn, hustruer eller mænd i grave langs vejen. To håndkærre-kompagnier alene, som startede sent på sæsonen og blev overrasket af tidlige snestorme og iskoldt vejr, mistede 222 af deres medlemmer, mere end een af hver fem, på grund af elementernes rasen.

Fra den første bebyggelse ved Saltsøen spredtes kolonisatorerne ud i alle retninger, ligesom egerne på et hjul, under Brigham Youngs inspirerede lederskab, og han regnes af mange for at være den største kolonisator i Amerikas historie. Disse nybyggere bidrog i høj grad til oprettelsen og væksten ikke alene af Utah, men også af Arizona, Nevada, Californien, Idaho, Wyoming, Montana og Colorado. Selv Mexico og Canada, hvor kolonier blev oprettet, er blevet berørt af mormonernes indflydelse.

At opbygge vesten var ikke let. Der var indianere, der skulle bespises eller bekæmpes, ørkener at kue, floder at tæmme, og overrisling eller afvanding af jorden at foretage; der skulle bygges huse, skoler, kirker, templer, veje,

broer og møller; der skulle omvendes folk, og der var stadig megen fordom at overvinde.

Men vanskelighederne gør menneskene stærke, og i sandhed har de sidste dages hellige i vest været sande mod guvernør Drews forudsigelse, »at de har tid og lejlighed til at bevise det praktiske i deres religion«.

Kirkens medlemsskab er nu på over 1.400.000, hovedsagelig koncentreret i de vestlige stater, men med en betydelig repræsentation i hver eneste stat i unionen og i Canada, Mexico, Central- og Sydamerika, Europa, Japan, Australien, New Zealand, øerne i Stillehavet, Sydafrika og det Nære Østen.

Fra de tidlige dage, da skolerne blev afholdt i prærievogne, har de sidste dages hellige, der tror, at »Guds herlighed er intelligens« og »et menneske kan ikke blive frelst i uvidenhed«, lagt stor vægt på uddannelse.

En undersøgelse af Edward L. Thorndike ved Columbia Universitetet, baseret på *»Hvem er Hvem i Amerika«*, *»Pædagogiske Ledere«* og *»Amerikanske Videnskabsmænd«*, viste, at Utah procentvis førte foran alle staterne, både med hensyn til antallet af mænd, der har udført bedrifter, og videnskabsmænd. En anden undersøgelse sætter Utah som nummer eet med hensyn til fuldførelsen af uddannelse i Amerika, selv om den lå som nr. 32 med hensyn til evne til at understøtte uddannelse.

Andre rapporter viser, at omkring 60 mormoner af hver tusind går i gymnasiet - mere end tre gange så mange som gennemsnittet for De Forenede Stater; omkring ni af tusind går på universitetet, næsten dobbelt så mange som gennemsnittet for De Forenede Stater. Der er også blandt dette folk flere, der tager universitetseksaminer og bliver magistre eller tager doktorgraden end blandt noget andet folk i Amerika.

Mormonerne har bidraget usigeligt meget til freden og broderskabet. Ved at prædike frihedens, kærlighedens og den gode viljes evangelium, ved at give deres tid på egen bekostning, har missionærerne indkredset jorden i mere end et århundrede. Kirken har i dag omkring 5000 fuldtids-missionærer over hele verden.

Det verdensberømte Tabernakelkor med 375 medlemmer og orglet tillige med »The Spoken Word« af Richard L. Evans har bragt trøst og inspiration til Amerika hver søndag formiddag i 28 år - det ældste stadig udsendte radioprogram i Amerika. I 1955 foretog koret en sukcesrig tourné i Europa, og gav 14 koncerter i 12 store byer.

Kirken sørger for sine medlemmers sociale fornødenheder og fritidsinteresser. Som en del af dette vældige program leder den, hvad der regnes for det største basketball-forbund i verden. I 1956-57 deltog 1100 seniorhold og 1400 junior-hold.

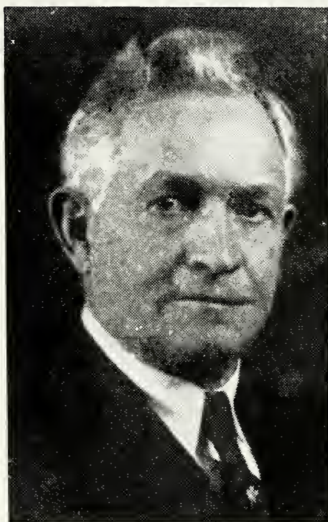
Baggrunden for Kirkens velfærdsprogram er den filosofi, at enhver bør tage vare på sine egne fornødenheder gennem flid og sparsommelighed. Hvis dette ikke er muligt på grund af sygdom, ulykker, brand eller oversvømmelser, påtager Kirken sig an-

svaret, og medlemmerne falder derved ikke det offentlige til byrde.

Mormonerne har i de senere år bidraget med beromte personligheder i Amerika, f. eks. landbrugsminister i præsident Eisenhowers kabinet, Ezra Taft Benson, og finanssekretær i De Forenede Stater, Ivy Baker Priest.

De sidste dages helliges kirkesale er fyldt om sondagen. Ugen igennem summer de ovrige lokaler af aktivitet - Primary for bornene, G U.F. for de unge mennesker, specielle aktiviteter for kvinder, for mænd og for hele familien - af sportsbegivenheder, spejderarbejde, dans, middage, koncerter, skuespil og foredrag.

Indenfor religionen, forretnings ivet, videnskaben, kunsten, pædagogikken og i det offentlige liv, har medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Præsident David O. McKay.

udmærket sig og har bevist Frelserens ord: »Af deres frugter skal I kende dem«.

Det lys, som Profeten Joseph Smith så mod vest, stråler stadig.

Tempelrejse

Der arrangeres rejse til templet i Schweiz i dagene *19. til 27. juli* i år.

Sorg for at planlægge Deres ferie til dette tidspunkt og spar penge sammen til rejsen, og sørg først og fremmest for at gore Dem værdig til at få en *tempelanbefaling*.

Vægmaleri FORTÆLLER KIRKENS HISTORIE

Et stadigt stigende antal folk rejser hvert år til fjerne steder for at se Amerikas vidundere. Mange af disse rejsende standser op ved bestemte steder i landet for at høre historien om den gengivne kirke, medens de besøger steder af historisk interesse, dvæler i skyggen af vore bygninger, nyder freden og skønheden i vore anlæg eller lytter til vor musik.

Et af disse interessante steder, som lokker mange tusinde rejsende, der bruger den østlige port til Yellowstone National-Park hver sommer, ligger i Cody, Wyoming. Attraktionen er et smukt vægmaleri, som skildrer vigtige begivenheder i Kirkens historie. Dette store kunstværk blev malet af Edward T. Grigware, og blev gjort muligt ved hjælp af drømme, planer og bidrag fra Kirkens medlemmer.

Op til to hundrede personer om dagen så vægmaleriet i løbet af turistsæsonen 1957. Mellem kl. 6 morgen og 10 aften var et medlem af Big Horn Stakes kvorum af højpræster hver dag tilstede for at byde de besøgende velkommen, forklare maleriet og besvare spørgsmål. Skrifter blev uddelt til interesserede. Anden kirkelitteratur kunne også fås.

Planerne for det nu berømte projekt tog form, medens Cody endnu var en gren, der arbejdede under ledelse af grenspræsident Lloyd Taggart og hans rådgiver, Glenn E. Nielson. Broder Taggart blev senere den første biskop i Cody Ward og er nu medlem af stavens højråd. Broder Nielson, der også tjente som rådgiver i biskoprådet, har været stavspræsident siden 1954.

Mr. Grigware, en kunstner, hvis dygtighed og ry var opstået for længe siden, blev indbudt til at male vægmaleriet. Denne indbydelse tog han straks imod, da han længe havde næret ønske om at prøve sin kunnen på religiøs kunst. Men før han lavede så meget som en forberedende skitse, studerede han indgående Kirkens historie et helt år for at få den rette baggrund for og føling med opgaven. Malingen af vægmaleriet tog det elleve måneders selvopofrende arbejde at fuldføre.

Malet på væggen og loftet i et cirkelrundt værelse går scener-

ne på vægmaleriet over i hinanden, kun adskilt ved billederne af de første otte præsidenter for Kirken. Præsident George Albert Smith døde kort før maleriet var fuldfort i 1951.

Den omhu og omsorg, som blev vist dette kunstværk, er typisk for de mange arbejder, som denne kunstner har fuldfort. Mr. Grigware har vundet dusinvis af belønninger for sine arbejder og har udstillet på mange nationale kunstudstillinger, og har været repræsenteret på otte internationale udstillinger. Hans vægmalerier smykker væggene på mange bygninger fra Chicago til Los Angeles. »Edens-Have-værelset« i Los Angeles Templet og portrætter af Joseph og Hyrum Smith, også malet til Los Angeles Templet, er blandt hans sidste arbejder.

Eleanor Jewett, kunstkritiker ved *Chicago Tribune*, har sagt om ham: »Hans gribende malerier er mandige, farverige, storslåede. Hvad enten han maler en skitse eller et stort lærred, er der bag hvert af dem fuldendt dygtighed og stor kundskab. En sporsans for komposition, en sikker hånd, en ubojelig akkuratesse og en intens folelse for skonhed. Aldrig en forkert streg tegnet, aldrig en ufuldkommenhed tilladt. Storslåethed, dristighed, kraft«.

Mr. Grigware er borger i Cody, han flyttede vestpå i 1937, efter en kunst-karriere i Chicago på 26 år. Da han beskrev sin udforelse af en »bemærkelsesværdig historie«, udtalte han: »Jeg har malet den kærlighed og respekt, som jeg bevarer i mit hjerte for disse ukuelige folk«.

Når man forlader værelset, kan man se hojt oppe på det hvælvede loft en gruppe strenge, højtidelige ansigter, forestillende pionererne. Meget passende lyder en sætning nedenunder: »For at vi ikke skal glemme«.

På de følgende to sider vises et udsnit af det i ovenstående artikel omtalte vægmaleri.

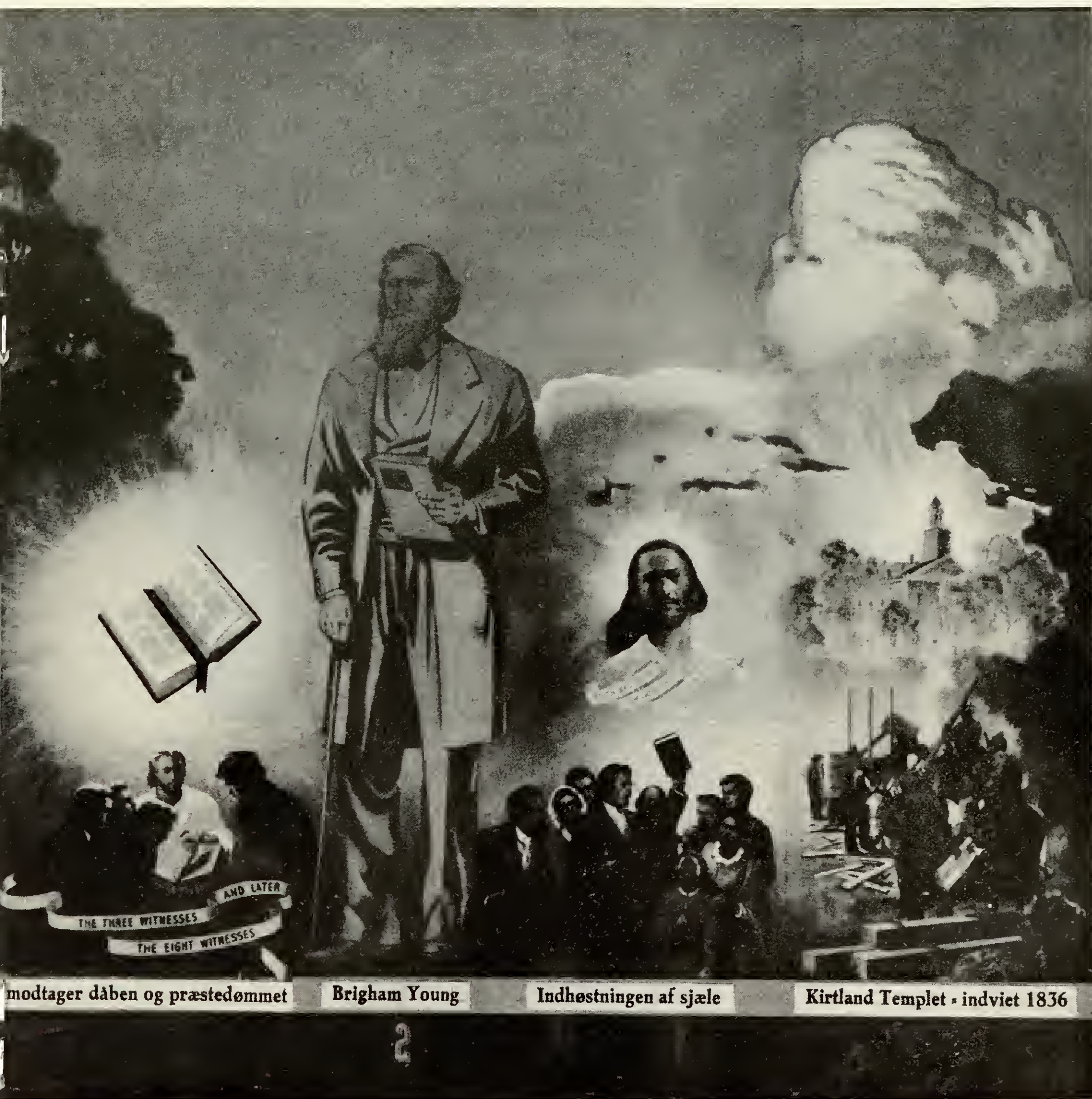
Omslagsbilledet

Vi har ladet fremstille et antal ekstra eksemplarer af omslagsbilledet, som forestiller Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, med Tabernaklet og Mågemonumentet. Dette billede kan købes mod indsendelse af kr. 1,00 til missionskontoret, postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F. Billederne er uden tryk og forsynet med en hvid kant, så de egner sig godt til indramning.

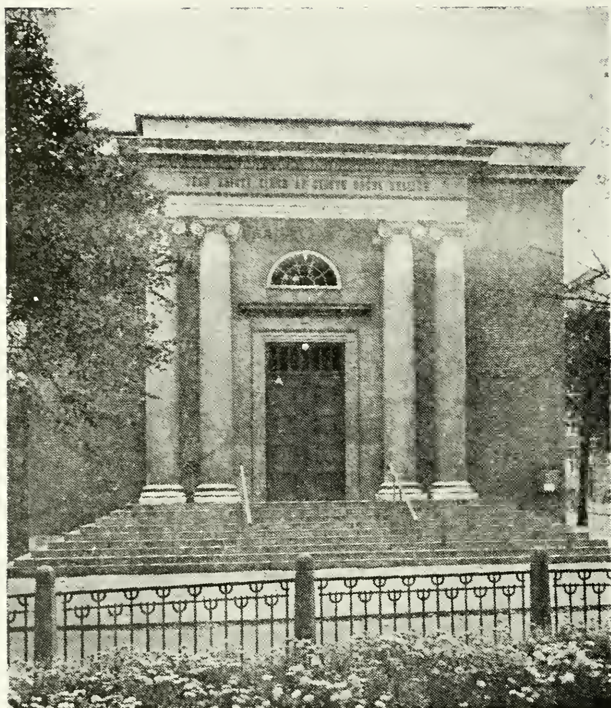

Joseph Smith modtager guldpladerne | Profeten Joseph Smith | Oversættelse af pladerne | Oliver Cowdery og Joseph Smith

Denne store amerikanske epoke, Mormonismens Saga, begynder, da Jesoph Smith, under en engels vejledning, modtager guldpladerne fra Cumorah Højen i det vestlige New York. Stedet er nu markeret af et imponerende monument. Med guddommelig hjælp oversætter Joseph de gamle skrifttegn. Han og Oliver Cowdery får, efter at have adspurgt Herren angående dåben, myndighed fra Gud — præstedømmet — og bliver instrueret om at døbe hinanden. — Joseph Smith var 21 år gammel, da han modtog pladerne, 38 år da han døde.

Foruden Joseph Smith får 11 mænd tilladelse til at se og undersøge guldpladerne, hvorfra oversættelsen af Mormons Bog, et supplement til Bibelen, udføres. I april 1830 bliver Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige organiseret efter den oprindelige Kirkes mønster. Missionærer bliver sendt ud; Kirken vokser; og hovedkvarteret flyttes til Kirtland, Ohio, hvor et tempel, i hvilket hellige ordinancer skal udføres, bliver bygget og indviet. — Brigham Young, den store kolonisator, ledede Kirken fra 1844 til 1877.

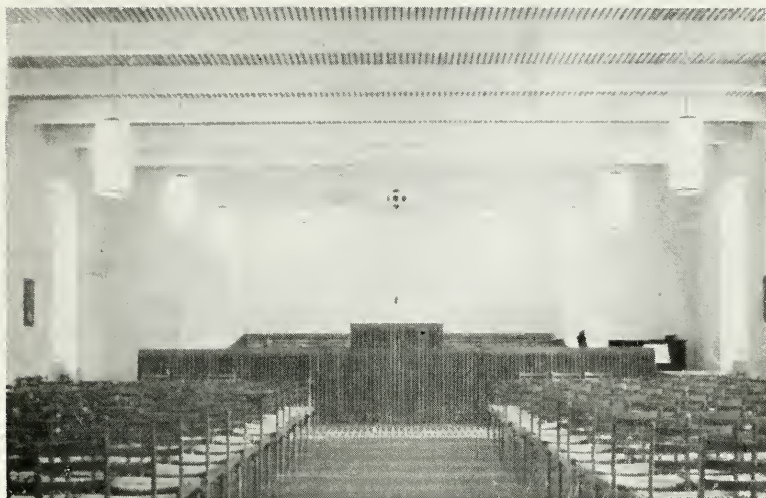

KIRKEN I KØBENHAVN

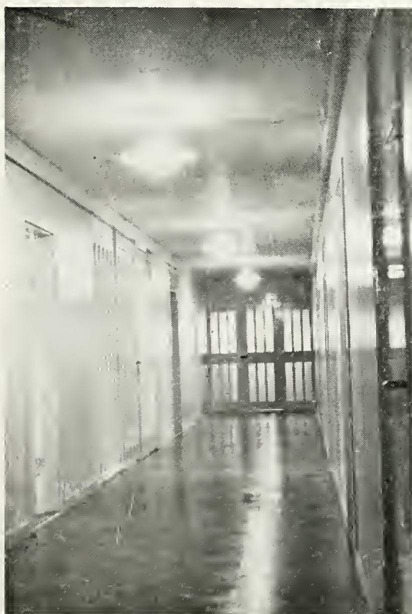
ombygget

Som de fleste af STJERNENs læsere sikkert allerede har hørt, er kirkebygningen i København undergået en gennemgribende forandring, idet den store sal er blevet helt ombygget; ved hjælp af et ekstra loft, der er lagt over salen, er denne blevet gjort lavere, og den plads, der er indvundet over loftet, er blevet brugt til indretning af to rækker hårdt tiltrængte klasseværelser. Udvendig er der ingen anden forandring at se, end at det næstøverste fag i hvert af de høje kirkevinduer er blevet muret til, således at de øverste fag danner vinduer i de nye klasseværelser.

Indvendig er det derimod som at komme ind i en helt ny kirke-

Den nye kirkesal.

Gangen ovenpå med de to rækker klasseværelser.

Den gamle kirkesal.

bygning! Straks, når man træder ind i forhallen, får man indtryk af, at der ikke er så højt til loftet mere; det skyldes, at loftet her er blevet malet sort. De høje, smalle døre ind til salen er blevet erstattet med lavere, brede døre af røget eg med smalle råglasruder i. Selve salen er en skønhedsåbenbaring, og enhver frygt for, at den gamle, smukke, højloftede sal ville blive helt ødelagt, når den blev gjort lavere, er blevet gjort til skamme. Det nye loft er beklædt med lyst træ imellem de hvidmalede bærebjælker, selve salen er hvidmalet, forhøjningen med talerstol og plads til koret er af røget egetræ, og de gamle, hårde træbænke er erstattet af behagelige, rørflettede stole. Belysningen er lysstofrør, der giver et behageligt og dog kraftigt lys. Mikrofon- og højttaleranlæg er af allermest moderne art, og der findes specielle højttalere til det nye elektroniske orgel.

Den nye sal blev første gang taget i brug ved distriktskonferencen den 22. februar, og de nye klasseværelser er også i brug nu. Kvindelig hjælpeforening har fået et nyt lokale, som første gang blev brugt ved Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag den 17. marts, da der var arrangeret en dejlig fest, der begyndte med et udmærket program i det gamle klasseværelse, hvorefter vi alle gik til det nye lokale, hvor smukt pyntede borde stod parat, og der blev serveret amerikansk smørrebrød og kage.

Den nye kirkesal vil senere blive officielt indviet.

Fra missionssekretæren

Der var en kvinde, som havde været lærerinde i mange år, og efter at hun havde trukket sig tilbage, skrev en af hendes elever et brev til hende og takkede hende. Hun svarede ham således:

»Kære Willy! Jeg kan ikke sige dig, hvor meget dit brev betød for mig. Jeg er nu over 80 år, bor alene i et lille værelse, laver selv min mad, er ensom, og ligesom det sidste blad om efteråret dvæler jeg lidt endnu. Det vil interessere dig at vide, at jeg har undervist i 50 år, og dit brev var det første takkebrev, jeg nogensinde har modtaget. Det kom en kold, blå morgen, og det opmuntrede mig som intet andet har gjort det i mange år«.

Tænk på det, en lærerinde, og en god lærerinde, i 50 år, og ikke een har nogensinde gjort sig ulejlighed med at sige et opmuntrende ord til hende. Det lyder utroligt, men er vi ikke selv ofte skyldige i det samme — ikke at udtrykke vor påskønnelse, hvor påskønnelse ville være på sin plads?

Hvor længe er det siden, vi har takket vore forældre, fordi de har givet os livet og har ydet ofre for at gøre vort liv til et godt liv? Vore mødre og fædre bliver ældre — tror du ikke, det ville glæde deres hjerte at høre, at deres arbejde er blevet påskønnet?

Hvor længe er det siden, vi har takket vor grenspræsident for det arbejde, han udfører for vor skyld? Når alt kommer til alt, er han også vor fader, idet han er grenens fader. Tror du ikke, han ville påskønne at få at vide, at hans arbejde ikke har været forgæves?

Hvor længe er det siden, vi knælede ned og takkede vor himmelske Fader for hans kærlighed til os, *uden at bede om noget til gengæld?* Vor Fader i himlen har givet os alt, hvad vi har — er han ikke berettiget til en taksigelsesbøn?

Lad os ikke være karrige med vor påskønnelse.

Må Herren velsigne os alle. *Ældste Larry Christensen.*

Referater fra DISTRIKTS-*konference nr. 1*

København distrikt, 22. og 23. februar.

Distriktskonferencen i København indledtes lørdag eftermiddag med et dåbsmøde, hvor syv nye søskende blev indlemmet i Kirken.

Lørdag aften blev den ombyggede kirkesal i kirkebygningen på Priorvej taget i brug til en koncert ved København grens sangkor under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm. Det var en meget fin koncert, hvor koret rigtig kom til sin ret i de nye, smukke omgivelser. Tilstede 347.

Efter koncerten var der i den lille sal salg af desserter og smørrebrød, tilberedt og serveret af Kvindelig hjælpeforening.

Søndag morgen kl. 9 afholdtes præstedømsmøde under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen og under ledelse af distriktspræsidenten, Bjarne Gram. Tilstede 78.

Samtidig afholdtes Kvindelig Hjælpeforenings møde under præsidium af søster Ora H. Petersen. Vi hørte to taler af henholdsvis søster Anastasia Valentiner, der talte over emnet: »Det er forældrenes pligt at lære børnene dyd«, og søster Grethe Francke Pedersen, der talte over emnet: »Det er alle medlemmers pligt at støtte Kirkens autoriteter, og det er forældrenes pligt at lære børnene dette«. Imellem talerne sang Syngende Mødres kor under ledelse af søster Oda Nielsen. Til slut talte søster Ora H. Petersen og ældste Craig Kimball, der repræsenterede præstedømmet. Tilstede 49.

Søndagsskolen begyndte kl. 10,30, og vi hørte mange gode taler og dejlige sange fra distriktets forskellige søndagsskoler. Til sidst blev tiden overgivet til missionspræsident Holger P. Petersen, der talte meget belærende til os om Mormons Bog. Tilstede 275.

Om eftermiddagen var der igen dåbsmøde, hvor to små piger blev døbt ind i Kirken.

Kl. 15,45 afholdtes funktionærmøde for søndagsskolens funktionærer under ledelse af ældste Nilo Call, og kl. 16,30 var der fælles funktionærmøde for alle de øvrige organisationer, der fik instruktioner af ældsterne Craig Kimball og Nilo Call. Efter det fælles møde fik organisationerne instruktioner af deres respektive hovedbestyrelser. Tilstede ialt 68.

Konferencens hovedmøde afholdtes søndag aften. Efter at Kirkens autoriteter var blevet opretholdt ved 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Torkil Dressø, hørte vi en kort tale af distriktspræsident Bjarne Gram om frafaldet. Derefter havde vi lejlighed til at høre fra tre missionærer, der var blevet afløst efter endt mission; det var ældsterne Tagg Hundrup, J. Tex Johnson og Neldon M. Oborn.

Tiden blev så overgivet til præsident Torkil Dressø, der talte om »Mit møde med Kirken og missionærerne«. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsiden Lynn M. Hansen, talte om evangeliets gengivelse. Til afveksling bad missionspræsident Petersen forsamlingen rejse sig og synge 1. vers af »Kom, hellige«. Til slut talte præsident Petersen selv til os om Kirkens genoprettelse og præstedømmets gengivelse. Imellem talerne sang København grens sangkor nogle af Kirkens smukke sange. Tilstede 220.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Holger P. Petersen og under ledelse af distriktspræsident Bjarne Gram. *B. G.*

DISTRIKTS-*konference nr. 2*

afholdes til følgende tider:

Aalborg distrikt	29. og 30. marts.
Odense distrikt	5. og 6. april.
Esbjerg distrikt	12. og 13. april.
Aarhus distrikt	19. og 20. april.
København distrikt	26. og 27. april.

Emnet for konferencerne er: »Mennesket lever ikke af brød alene«.

Ved konferencerne vil der blive afholdt følgende møder:

Lørdag aften: Koncert og bazar eller fest.

Søndag kl. 9,00: Præstedømsmøde for alle brødre, der holder præstedømmet.

Kl. 9: Kvindelig hjælpeforenings møde. Alle søstre i distriktet anmodes indtrængende om at komme til dette møde.

Kl. 10,30: Søndagsskole.

Kl. 15,45: Funktionærmøde for Søndagsskole-funktionærer.

Kl. 16,30: Fælles funktionærmøde for alle organisationer. Alle funktionærer har mødepligt.

Søndag aften: Afsluttende møde med taler af medlemmer af Missionspræsidentskabet.

Distriktskonferencerne er åndelige fester, hvor alle medlemmer og venner fra hele distriktet samles til opbyggende møder og hyggeligt samvær med hinanden.

Vi mødes alle til konferencerne!

Missionspræsidentskabet.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

— »*Og hvad skal I håbe? Se, jeg siger jer, at I skal håbe gennem Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv, og dette som følge af jeres tro på ham i overensstemmelse med forjættelsen*«. (Moroni 7:41).

Formål: At påvise, at tro på Jesus Kristus er nøglen til evigt liv.

Gennem hele vort liv burde vi arbejde henimod et bestemt mål — nemlig at opnå evigt liv. Det håb, vi har om at opnå dette mål hjælper os med at klare de problemer og den modgang, vi kommer ud for her på jorden. Dette håb giver os trøst i sorgens stund og mod til at gå videre uden nogensinde at tabe bestemmelsesstedet af syne.

Det er blevet sagt, »at troen er den bevægende årsag til al handling«, og tro på Kristus er den magt og kraft, hvorved vi kan nå dette mål af evigt liv. Mormon siger: »Thi efter Kristi ord kan intet menneske blive frelst, uden det har tro på hans navn....« (Moroni 7 : 38).

Troen er en mægtig kraft, og dens muligheder er ubegrænsede. Tro kræver en positiv indstilling. Tvivl og frygt flygter fra dens nærværelse. Når vi retter os efter de nødvendige krav, kan vi få fuldkommen tro på Kristi forsoning og på hans opstandelse.

Der findes mange skriftsteder, der påpeger troens store kraft. »...hvis I har tro som et sennepskorn... vil intet være umuligt for jer«. (Matt. 17:20). »...Det skal ske jer, som I tror«. (Matt. 9:29). »...Datter, din tro har frelst dig«, sagde Kristus til kvinden, der rørte ved hans kappeflig. »Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft«. (Fil. 4:13). »Og Kristus har sagt: Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt«. (Moroni 7:33).

Det er ved tro, man antager Kristi ord. Det er gennem tro på Kristus »...at den Helligånd kan findes...« (Moroni 7:32) i vore hjerter. Dersom altså tro på Jesus Kristus er det princip, der kan bringe os evigt liv, lad os da læse, studere og arbejde for at opnå det.

»Og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig viis til frelse ved troen på Kristus Jesus.

Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed,

så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning«. (II Tim. 3:15—17).

KREDSLÆRERNES BUDSKAB

»Dit hus i orden«.

Vi lever i en verden af usikkerhed. Hvad fremtiden indebærer for os, kan vi ikke forudse. Livet selv er usikkert. Hvor længe vi beholder det, ved ingen. Klogskaben siger os, at vi skulle være beredt til alle tider, så vidt vi kan, overfor alle de vilkår, der kan møde os. Vort hus skulle være i orden.

Tre betragtninger synes i denne forbindelse at have betydning:

1. Er dit hus i orden åndeligt? Overholder du og medlemmerne af din familie Kirkens åndelige love? Har I familiebøn? Velsigner I maden regelmæssigt? Overværer medlemmerne af familien nadvermøderne? Overværer de, som holder præstedømmet, regelmæssigt deres kvorummøder og opfylder deres pligter? Vokser og udvikler I jer på denne og andre måder åndeligt og følger Herrens befalinger?

2. Er dit hus i orden fysisk? Er dit hus velholdt? Er det tiltrækkende for familiens medlemmer? Er det så komfortabelt og hyggeligt, som dine midler på rimelig måde tillader? Er det et virkeligt hjem så vel som et hus? Bliver det ordnet og vedligeholdt således, at familiens helbred bevares? Overholder familiens medlemmer sundhedslovene og bevarer deres legemer fra undgåelige sygdomme og ulykker? Respekteres Visdomsordet som Herrens ord til sit folk og som en guddommelig sundhedsregel?

3. Er dit hus i orden finansielt? Lever I efter evne? Lever I således, at I kan opnå de velsignelser Herren har lovet, når man betaler tiende? Tænker du nøje over General-autoriteternes råd, før du sætter dig i gæld for ting, der ikke er absolut nødvendige? Hvis du nu har gæld, gør du så alt hvad der er muligt for at komme ud af den? Deler du med din næste, hvis og når du er i stand til det?

G. U. F. -STÆVNET

afholdes i **Aarhus den 27., 28. og 29. juni.**

Sørg for at planlægge Deres ferie til dette tidspunkt, og begynd allerede nu at spare penge sammen til rejsen!

Vi mødes alle til STÆVNET!

Hovedbestyrelsen.

GENEALOGISK *F*ORENING

Fra Genealogisk forenings hovedsæde i Salt Lake City, Utah, har vi modtaget følgende indtrængende brev, som vi beder *alle* medlemmer nøje gennemlæse og rette sig efter.

Salt Lake City, 18. febr. 1958.

Kære søskende!

Vi kalder på Dem og beder Dem om hjælp i en nødens time, og anmoder Dem om at bruge alle de midler, der står til Deres rådighed, for at hjælpe os at råde bod på den nuværende situation.

I de sidste år er der blevet lagt særlig stærk vægt på tempelarbejde. Gennem missions- og stavsledernes vedvarende arbejde er tempelaktiviteten overalt i Kirken blevet forøget i umådelig grad. I 1957 var antallet af begavelser omkring 200.000 større end det foregående år. På grund af dette er det nu nødvendigt for os at indskærpe nødvendigheden af mere nøjagtige eftersøgninger for at skabe bedre optegnelser.

Det bør indskærpes, at genealogisk eftersøgelsesarbejde er lige så vigtigt som tempelarbejde og er berettiget til den samme anerkendelse.

De ti templer, der nu er i virksomhed, udfører flere begavelser end det antal navne, der indsendes af Kirkens medlemmer til tempelarbejde. I januar 1958 blev der udført over 32.000 flere begavelser end det antal navne, der blev gjort klar til at sende til templerne. I året 1957 blev der udført næsten 1 million begavelser, det vil i virkeligheden sige 135.000 flere end de navne, der blev indsendt i samme periode til tempelarbejde.

De vil heraf straks se, at det er bydende nødvendigt at Kirkens medlemmer udfører mere eftersøgelsesarbejde af den rette slags. Optegnelser og microfilm er lettere tilgængelige end nogensinde før, og Herren vil utvivlsomt holde os ansvarlige for den rette brug af disse optegnelser for at holde tempelarbejdet gående uden at formindske farten. Med Profeten Joseph Smiths ord: »Brødre, skal vi ikke gå ind for en stor sag? Gå *fremad* og ikke *tilbage!*« At sagtne tempelarbejdet ville i sandhed være et skridt tilbage.

Nogle af templerne har nu kun en begrænset beholdning af navne for hånden. Uden en forøgelse af antallet af navne til ordinance-arbejde, er der overhængende fare for, at de vil være nødsaget til at nedsætte antallet af deres begavelses-ceremonier, og de kan måske blive tvunget til at sende folk bort fra templet på grund af mangel på navne. Dette vil også have en direkte og forhalende virkning på antallet af beseglinger, der kunne udføres.

Vi beder Dem med alle midler, der står til Deres rådighed, at indskærpe medlemmerne, ikke alene nødvendigheden af at få flere navne, men også, at de skemaer, der indsendes, er nøjagtige i enhver henseende. Hvis folk indsender familiegruppeskemaer med navne, som er duplikater af

nogle, der allerede er begavet, eller indsender familiegruppeskemaer, der er så ufuldstændigt eller forkert udfyldt, at de må returneres til afsenderen for at blive rettet, vil det ikke give den ønskede forogede mængde navne til ordinance-arbejde. Vi har brug for at få sendt flere optegnelser som et resultat af rigtigt udfort eftersogelsesarbejde, og bedre optegnelser end mange af dem, vi tidligere har modtaget.

Deres hjælp er nødvendig for at foroge størrelsen, aktiviteten og effektiviteten af de genealogiske foreninger. For at kunne gore dette, bør der i hver genealogisk forening være så mange dygtige og villige medlemmer som muligt. Et aktivt program for et husmøde bør udarbejdes i hver gren, således at man kan komme i forbindelse med hver familie i grenen en eller to gange om måneden og yde dem direkte hjælp i deres genealogiske arbejde. Vi beder Dem nøje gennemlæse de instruktioner, der findes i de genealogiske håndbøger.

Må vi regne med Deres hjælp ved bekendtgorelser, ved klogt arbejde i de genealogiske foreninger, ved at hjælpe med undervisning i hjemmene, ved den fulde udnyttelse af de genealogiske klasser, og ved stadigt arbejde med at skaffe flere og bedre optegnelser til tempelarbejde?

I år, hvor vi sandsynligvis vil se tolv templer i arbejde, skulle vi naturligvis udføre godt og vel en million navne. Et så prisværdigt resultat vil kræve en sand forståelse af storheden i dette arbejde, og en omhyggelig planlæggelse og et godt samarbejde mellem grenenes funktionærer og de genealogiske foreninger.

Deres hengivne
GENEALOGICAL SOCIETY
Joseph Fielding Smith,
præsident.
Archibald Bennett,
generalsekretær.

— — —

I tilslutning til ovenstående gør vi opmærksom på, at de genealogiske håndbøger: *Lektiekursus og vejledning for det genealogiske arbejde,* kr. 1,00 og *Genealogiens grundsætninger og dens praktiske anvendelse,* kr. 3,50, kan fås på missionskontoret ved indsendelse af belobet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, Kobenhavn F. *Husk på talonen at anfore, hvad der onskes,* også hvis De skriver brev samtidig.

Hovedbestyrelsen.

»Hvad I optegner på jorden, skal blive optegnet i himlen, og hvad I ikke optegner på jorden, skal ikke blive optegnet i himlen: thi jeres døde skal dommes i overensstemmelse med bogerne efter deres gerninger, hvad enten de har udført forordningerne i egen person eller gennem stedfortrædere efter de forordninger, Gud har indstiftet til deres frelse, førend verdens gundvold blev lagt, i overensstemmelse med de optegnelser, de har ført over deres døde«. (L. & P. 128:8).

SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for april:

For Senior Søndagsskolen:

»Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd«. (Johs. 3:5).

For Junior Søndagsskolen:

»Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen«. (Matt. 5:48).

Søndagsskolesang for april måned:

»Mægtigste Kriste« (nr. 24 i den nye sangbog).

Til sanglederen: Denne salme er en så smuk bøn på vers, som man overhovedet kan finde. Jeg håber, De også vil synes dette; så kan De af hjertet bede hver af dem, der skal synge, om at give denne inderlige bøn sin fulde opmærksomhed. Når De skal øve, så forklar netop hvad dette budskab betyder. Det er følgende: »Fader i himlen, i din uendelige kærlighed, hør os, dine børn. Fyld vore hjerter med fred og glæde. Styrk vor tro, så vi har tillid til dig. Og må din store fred dvæle hos os alle«.

Dette budskab ledsages af fire ting, der er emnet uvedkommende. Disse ting bør ikke konkurrere med eller fordunkle budskabets livskraft. De bør kun ledsage og forskønne og hjælpe. Disse fire ting — som er mindre vigtige end budskabet — er: Melodien, harmonien, orgelledsagelsen og sanglederens dirigeren. Lad os anbefale, at sanglederen leder vore tanker *mod budskabet,* og aldrig bortleder vore tanker fra det. Det er budskabet, som denne salme består af. Melodien er kun et akkompagnement, ligesom harmonien, orglet og dirigenten.

Dette synspunkt er nøjagtig det samme, som findes i åbenbaringen til Profeten Joseph Smith, at vor sang skal være en bøn til vor himmelske Fader. (L. & P. 25:12).

To tekniske ting:

1. Vi foreslår, at De dirigerer denne sang i et tempo med 88 slag i minuttet. Det er det samme som 22 slag på 15 sekunder. Prøv det med et stopur ved funktionærmødet.

2. Selv om der i noderne kun er angivet een fjerdedels pause i hele sangen, kræver sangen vejrtrækning ved slutningen af hver anden takt. Når forsamligen skal synge, så glem, hvor kommaerne kommer i teksten og lad folk synge bekvemt og naturligt med vejrtrækning for hver anden takt. Disse vejrtrækninger må naturligvis være korte, men vi må trække vejret ofte, hvis vi skal leve, for ikke at tale om, når vi skal synge med vitalitet. Ordet *vitalitet* betyder både »styrke« og »liv«.

Til organisten: Der findes to grundlæggende måder at spille på: 1) den livlige og energiske, og 2) den modsatte måde, hvilket er andægtigt og opbyggeligt. Denne salme er af type 2. Sanglederne og or-

ganisterne vil gore klogt i klart at vedkende sig en salmes grundstil.

Hvorledes skal vi fortolke den andagtsfulde salme?

1. Spil hverken for kraftigt eller for svagt. Man behøver ikke at brillere.

2. Spil i et behersket tempo, ikke hurtigt.

3. Spil denne sang jævnt og glidende, selv om alle noder og akkorder gentages således, som de står.

4. Basnoderne kan bindes, hvis de spilles med pedalerne.

5. Undlad alle voldsomme *vibrato*. Der er ingen i forsamlingen. Der er ingen på et klaver.

6. Spil denne andægtige musik med kærlig og inderlig omhu. Hjælp sanglederen med at indskærpe sangens sjælevarmende, fredfyldte og trosfremmende kvalitet. *Alexander Schreiner.*

PRIMARY:

Snor i ord

Af *Margery Sorensen Cannon.*

Jeg er aprilvinden. Jeg har en god idé, men den lyder pudsig.

Hvad ville I synes om at binde en dragesnor i jeres ord? Så hvis et af dem, som var ondt eller uvenligt, slap ud, kunne vi trække det ud af luften og stoppe det tilbage i munden!

Idéen kom til mig i går. Jeg fo'r rundt på marken og hjalp Peter med at få hans drage op. Jens, naboens dreng, kom over for også at hjælpe. Men Peter ville ikke have nogen hjælp og sagde det. For man kunne få sagt Mahonri Moriancumr, begyndte de to venner at skændes. Grimme ord kom ud af munden på dem. Jeg provede at blæse ned imellem dem.

Huii-i-i-i-i!

Jeg blæste så kraftigt, at de næsten faldt omkuld, men i stedet for at hjælpe, gjorde det tingene værre. Peter begyndte at trække sin drage ned, og så hylede han til mig: »Dit gamle blæsevejr, gå hen og flyv med en *anden* drage!« Så stoppede han dragen ned i en sæk og gik hjem. Jens og jeg stod der og folte os ynkelige tilmode.

I går blev odeligt på grund af disse grimme ord. Men det var derfor, jeg fik min idé. Da Peter trak sin drage ned og stoppede den tilbage i sækken, tænkte jeg, at det ville være dejligt, hvis han også kunne trække sine grimme ord til sig og stoppe dem tilbage i munden. Men ord er ikke som drager. Vi kan ikke trække dem tilbage, når de først er kommet ud i luften.

Sig mig, hvorledes var din dag i går? Kunne du have brugt din dragesnor på nogle af dine ord?

Gensidig uddannelsesforening

Hvorfor i det hele taget en G.U.F.?

Så latterligt dette spørgsmål end kan synes, så er det dog blevet stillet mere end een gang, når arbejdet har været vanskeligt.

Et af Satans mest sikre våben er modløshed. Mange G.U.F.-medarbejdere giver op på grund af det, og vi bliver næsten alle slået ud undertiden, fordi vi bliver modløse.

Ja, det er svært at være fuldt organiseret. Ja, nogle af dem, vi vælger til at hjælpe os, lever ikke op til vore forventninger. Ja, vi har sommetider møder og aktiviteter, som synes at gå forkert lige fra begyndelsen. Ja, misforståelser kan opstå. Ja, nogle enkelte kan være handicappede af mangel på familiens støtte.

Ja, vi må bringe ofre. Ja, nogle af dem, der underviser, vil vende sig imod principperne. Ja, mange ting vil ske, som kan tage modet fra os.

Hvorfor prøve at lede en G.U.F.? Fordi det er en del af den plan, der vil frelse og ophøje Guds børn. Vi er Herrens medarbejdere i dette projekt.

Djævelen ønsker visselig ikke, at denne plan skal virke. Han har bekæmpet den lige siden dens begyndelse. Modstand og modløshed kan ventes. Det er i virkeligheden en forklædt velsignelse, fordi det hjælper os at vokse og udvikle os og opmuntrer os til at gøre det endnu bedre.

Vi må bringe ofre. Vi går måske ikke økonomisk frem som andre, men når vi gør Guds arbejde, får vi Guds belønning, som består af skatte i himlen, »som hverken møl eller rust kan fortære, og som tyve ikke kan bryde ind og stjæle«.

Mesteren havde mange hindringer at overvinde. De fornægtede hans budskab, to af de Tolv vendte sig imod ham, han blev hånet og spottet og korsfæstet mellem to tyve. Han havde enhver grund til at blive modløs og flygte fra byrden.

Vi må som hans følgesvende »blive ved«. Enhver ung i Kirken må have vor vejledning og hjælp, og enhver levende sjæl på jorden må høre frelsens budskab.

Dette er ikke en kamp for de svage. Når der kaldes på os, og vi skal give rapport over vore jordiske resultater, vil vi ikke komme langt, hvis vi siger: »Vi kunne ikke udrette meget, fordi vi var så modløse«.

Hvad skal vi gøre ved det? En diakon, som blev spurgt om, hvad hans pligter var, svarede: »Det ventes af en, at man udfører, hvad der ventes af en«.

LAD OS GØRE NETOP DETTE!

Hovedbestyrelsen.

ODENSE:

Lørdag den 8. februar var Odense grens sangkor i *Horsens* for at glæde vore søskende der med sang og musik. Koret sang om evangeliets gengivelse til jorden, og broder Palle Blønd, Fre-

dericia, læste ind imellem sangene Joseph Smiths historie. Koret sang under ledelse af ældste Frank Johnson, som klarede denne svære opgave fint.

Odense grens sangkor har meget at takke vor himmelske Fader for. Da koret samledes i kirken kl. 16.15, var det begyndt at blæse op til snestorm; vi havde jo lovet vore søskende i Horsens at komme og vidste, at der blev ventet på os. Før koret gik i bussen, holdt vi et dejligt bønnemøde for at bede Herren beskytte os på turen både frem og tilbage, og i sandhed, Gud var med os; før vi forlod Horsens, fik vi af chaufføren at vide, hvorledes vi skulle forholde os, hvis vi endte i grøften, for på dette tidspunkt sneede det så meget, at himmel og jord stod i eet, og bedre blev det jo ikke, da det blæste temmeligt meget, og chaufføren vidste ikke, om han kørte rigtig på vejen; det er hans egen udtalelse, at han aldrig i sit liv havde været så bange for at køre, og var glad hver gang han så et vejtræ, for så vidste han, at vi stadig kørte på vejen. Jeg tror ikke, at een af sangkorets medlemmer var bange, for vi vidste, at Gud havde hørt vore bønner og ville holde sin hånd over os på denne tur, vi sang og havde det dejlig varmt og tænkte ikke på faren ved at køre i et sådant vejr, skønt vi så flere biler, der var kørt i grøften og andre, der sad fast, men vi kørte under Guds hånd, og Odense grens sangkor fik et stort vidnesbyrd om Guds kærlighed til sine børn; når vi beder om den, ved vi at vi får den, og vi takker vor himmelske Fader af ganske hjerte for den beskyttelse, der blev vist os; vore søskende både i Horsens og Odense glemte heller ikke bønnens store magt. *V. J.*

Fastelavnsfest.

Lørdag den 15. februar afholdtes i Odense en fin fastelavnsfest, der begyndte allerede kl. 16.30 med tøndeslagning. Det var et helt malerisk optog af børn i mange morsomme og smukke dragter, der under ledelse af broder Flemming Laursen skulle slå katten af tønden. Kl. 18.30 blev der spist medbragte madpakker i festlig indpakning, og det gjorde stor lykke, og søskende blev rigtig rystet sammen til een stor familie, hvad der også var meningen, for der var rigtigt fastelavnshumør, og salen var rigt smykket med farver, hvilket broder Flemming Laursen var mester for. Efter spisningen blev der spillet op til dans, og der var forskellig underholdning, hvor også venner af Kirken optrådte med forskellige sangnumre, og broder Gjennerskov Jensen gik heller ikke ram forbi, men blev kaldt op på scenen af præsidenten for G. U. F., broder Christian Klokker Hansen, for at synge en sangsolo, og missionærerne gav en fin opvisning. Der blev også serveret varme hot dogs, sodavand og andre forfriskninger i aftenens løb. Søskende fra Fredericia, Svendborg og Nyborg var også kommet til festen, og jeg tør sige, at vi alle morede os godt, og vi siger tak til G. U. F. og de søskende, der havde glædet os med den dejlige aften, der sluttede kl. 22.30 med bøn. Tilstede ca. 100. *V. J.*

PERSONLIGE NYHEDER FRA NÆR OG FJERN

SVENDBORG: Den 7. marts fyldte søster Anthina Larsen 80 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 4. april fylder broder Jens Nielsen, Valdemarsgade 34, 85 år. Hjertelig til lykke!

Den 4. april fylder søster Mary Sørensen, Hvidkildevej 48, 65 år. Hjertelig til lykke!

AALBORG: Den 5. april fylder broder Niels Christian Iversen 70 år. Hjertelig til lykke!

HORSENS: Den 8. april fylder søster Agnes Petrea Hansen 60 år. Hjertelig til lykke!

HJØRRING: Den 16. april fylder broder Oscar Frederik Jensen 65 år. Hjertelig til lykke!

AMAGER: Den 19. april fylder søster Emma Frederikke Jahn Pultz 65 år. Hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Gale R. Jensen, og hans hustru Diana sender fra deres hjem i Berkeley, Californien, de hjerteligste hilsener til alle søskende i Danmark.

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, Hanne Jensen, viedes den 20. marts i Salt Lake Templet til tidligere missionær i den danske mission, Marius A. Christensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup: Lørdag den 1. marts viedes på rådhuset i Malmö søster Lilian Olsson, Malmö gren, til broder Kaj Krammer, København gren. Søndag aften den 2. marts afholdtes efter mødet i København gren en lille festlighed for brudeparret, som fik overrakt en gave fra grenens medlemmer. Stjernen ønsker brudeparret hjertelig til lykke!

Forlovelse i U.S.A.: Tidligere missionssekretær i den danske mission, Gilbert T. Olsen, har indgået forlovelse med Claudia Dean. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

DÅBSHANDLINGER

AMAGER:

23. februar:

Anne Grethe Nielsen, døbt af broder Harry Petersen, håndspålæggelse af ældste Julius R. Madsen.

1. marts:

Ulla Francke Pedersen, døbt af broder Aage Francke Pedersen, håndspålæggelse af broder Peter Rasmussen.

FREDERICIA:

11. februar:

Mary Elisabeth Klausen, døbt af ældste Darrel Hintze, håndspålæggelse af samme.

Tove Larsen, døbt af ældste William M. Brothersen, håndspålæggelse af ældste Darrel Hintze.

AARHUS:

2. februar:

Tove Larsen, dobt af ældste Ronald Wilson, håndspålæggelse af ældste Chad Thorderson.

9. februar:

Berthe Augusta Thomsen Lund, dobt af ældste Royle Johnson, håndspålæggelse af ældste Arvil Johanson.

1. marts:

Hans Christian Poulsen, døbt af ældste Arlo G. Jorgensen, håndspålæggelse af samme.

HERNING:

2. februar:

Anna Kristine Møller Knudsen Christensen, dobt af ældste Royle Johnson, håndspålæggelse af ældste Jay Thueson.

SILKEBORG:

2. februar:

Inger Charlotte Frederikke Henricksen, dobt af ældste Spencer Greer, håndspålæggelse af ældste Perry A. Petersen.

VEJLE:

21. februar:

Tove Kørschen Mølbech, dobt af ældste Bryce Jackman, håndspålæggelse af ældste J. Tex Johnson.

SKIVE:

2. februar:

Inge-Lise Albertsen, døbt af ældste Tagg B. Hundrup, håndspålæggelse af ældste Robert N. Swenson.

AALBORG:

7. februar:

Christian Alexander Petersen, dobt af ældste Paul Christensen, håndspålæggelse af ældste Carlo Klitgaard.

FREDERIKSHAVN:

7. februar:

Nina Paula Sørena Eduarda Sørensen Rasmussen, dobt at ældste Howard Kent Madsen, håndspålæggelse af ældste Harris N. Done.

15. februar:

Birthe Marie Steffensen, dobt af ældste Howard Kent Madsen, håndspålæggelse af ældste Harris N. Done.

VELSIGNELSER:

ODENSE: 21. juli 1957: Svend Gade Kristensen og Gurli Elida Gjennerskov Jensen Kristensens datter, Bente Gjennerskov Gade Kristensen, velsignet af broder Harald Gjennerskov Jensen.

AARHUS: 9. februar: Bent John Larsen og Tove Larsens to dotre, Lisbeth Larsen og Annette Larsen, velsignet af henholdsvis ældste Ronald Wilson og ældste Chad Thordersen.

AALBORG: 2. februar: Peter Klokker Holm Hansen og Ellen Margrethe Vilhelmine Schøndorff Jorgensen Hansens to sonner, Bjarne Hansen og Leif Hansen, velsignet af henholdsvis ældste Allen R. King og ældste Walter Fred Mortensen.

Bemærk!* Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.

MISSIONÆRANKOMSTER:

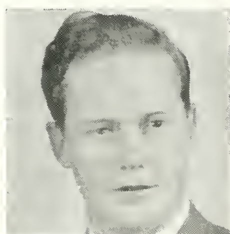
Med »Stockholm« fra New York er følgende missionærer den 2. marts ankommet til den danske mission:

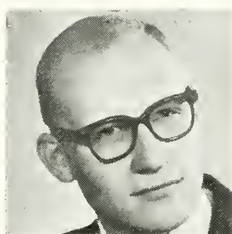
William Blaine Olsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

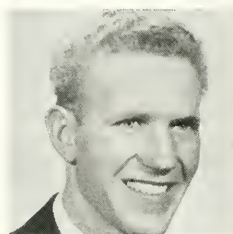
Peter Charles Knudson fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens.

Jerry Ross Petersen fra Tremonton, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

Vi ønsker de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

William B. Olsen.

Peter C. Knudson.

Jerry R. Petersen.

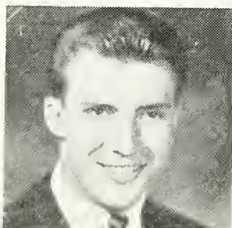
MISSIONÆRAFLØSNINGER:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

27. februar:

Vaughn R. Rasmussen fra Sandy, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kolding.

Bryce A. Jackman fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

Vaughn R. Rasmussen.

Bryce A. Jackman.

MISSIONÆRFORFLYTTELSER:

27. februar:
Alice Loraine Allred fra Odense til København.
Eunice Piepgrass fra København til Odense.

6. marts:
Richard Ray fra Aalborg til København.
Georg Mickelsen fra Aalborg til Horsens.
Arne Foss Jensen fra Aarhus til Vejle.

13. marts:
Gary Andersen fra Aalborg til Amager.
Eldon Guymon fra Amager til Aabenraa.
Douglas Fonnesbech fra Aabenraa til Aalborg.

16. marts:
Karl Woolsey fra København til Aarhus.

ORDINATIONER:

AABENRAA: 23. februar: Jørgen Nicolai Fuchs ordineret til diakon af ældste Allen R. King.

AMAGER: 23. februar: Carl Holger Madsen ordineret til diakon af missionspræsident Holger P. Petersen.

Leif Peter Løfqvist ordineret til diakon af ældste Lynn M. Hansen.

ODENSE: 26. januar: Hans Klokker Hansen ordineret til lærer af broder Christian Klokker Hansen.

Flemming Thonsgaard Laursen ordineret til lærer af broder Erik Andersen.

2. februar: Palle Jørgensen ordineret til lærer af broder Karl Emanuel Jørgensen.

Bjarne Jørgensen ordineret til lærer af ældste Robert L. Quaney.

Børge Christian Dinesen Høvsgaard ordineret til diakon af ældste Frank Charles Johnson.

9. februar: Freddy Raymond Hansen Jørgensen ordineret til lærer af ældste Robert L. Quaney.

Bent Andersen ordineret til diakon af ældste Robert L. Quaney.

FREDERICIA: 23. februar: Bert Sams ordineret til lærer af broder Palle Blønd.

Dan Sams ordineret til lærer af broder Johs. Liljengren.

AARHUS: 2. februar: Poul Erik Sørensen ordineret til ældste af missionspræsident Holger P. Petersen.

Orla Folmer Rode Nielsen ordineret til ældste af broder Torkil Dressø.

Niels Hansen ordineret til ældste af ældste Lynn M. Hansen.

DØDSFALD

SILKEBORG: Den 18. januar døde søster Ane Kirstine Jensen, 85 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

ODENSE: Den 10. februar døde søster Marie Dorthea Christensen Fischer, Ringe, 66 år gammel, og blev begravet den 12. februar under Kirkens ledelse. Æret være søster Fischers minde!

AMAGER: Den 11. marts døde søster Johanne Regine Hansen Nielsen, 79 år gammel, og blev begravet fra kirken på Kretavej søndag den 16. marts. Æret være søster Nielsens minde!

